

דבר העורך

"והעם לא נסע עד האסף מרים" – כל עם ישראל המתין למרים, כהכרת הטוב על שהמתינה למשה רבינו בַּיָּאוֹר, והשיגה לו חלב כשר לשתייה. עקב החובה שהיתה מוטלת עליהם להכיר לה תודה, נעשה כל עם ישראל כמשועבד למרים.

ניתן ללמוד מכך, שהמשקיע בחברו השקעה רוחנית, נעשה כביכול משועבד לו. עד כדי כך, שרבי שלמה קלוגר זי"ע כתב, שהמלמד בן חברו תורה – מקיים בזה מצוות פריה ורביה.

'הכרת הטוב' כפולה ומכופלת חייב האדם לאביו ולאמו על שהביאו אותו לעולם, וגידלו אותו במאמצים ובמסירות. חברך עשה עמך חסד, משהוא לקח אותך טרמפ, יהודי יקר הציע לך שידוך, חובה עליך להכיר לו תודה, לא רק במילה וחיוך, אלא גם תחפש הזדמנות שתוכל להחזיר לו, והעיקר לא לשכוח זאת.

וכבר אמרו רבותינו ז"ל: כל הכופר בטובתו של חברו, סופו כופר בטובתו של הקדוש ברוך הוא.

יהי רצון שנזכה למדה זו בשלימות, אמן.

זמני כניסת ויציאת השבת

לרבינו	יציאת ש"ק	כניסת ש"ק
תם	20: 19	19: 02
20: 54	20: 21	19: 18
20: 52	20: 23	19: 10
20: 53	20: 19	19: 15
20: 50		

כתובת המערכת: אבני החושן 31 מודיעין
 מיקוד: 71700 טל': 050-3022212
 דוא"ל: tiferet_tzadik@walla.com

ניתן לקבל הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל
 נא לשמור על קדושת הגליון, הגליון טעון גניזה!
נא לא לקרוא בזמן התפילה!

דבר ראש הישיבה

על פרשת השבוע

"בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות", ופירש רש"י: שתהא שלהבת עולה מאליה.

ידוע מהספרים הקדושים, שהתורה היא נצחית, ושייכת בכל אדם ובכל זמן, אם כן נשאלת השאלה, כיצד אפשר לקיים מצוות הדלקת נרות במקדש? רבינו ז"ל עונה על כך (ליקוטי מוהר"ן קמא כא), ובהקדים את הפסוק בתהלים (קלט): "אחור וקדם צרתני" – יש שכל [הבנה] שאדם משיג על ידי הקדמות רבות, והבנה זו נקראת בשם 'אחור', ויש שכל [הבנה] הבאה לאדם בלי שום הקדמה, אלא על ידי שנשפע לו מלמעלה שפע אלקי, והוא מכונה בשם 'קדם' [פנים]. והתלהבות הלב באה מחמת המחשבה [תנועת השכל], כי כך הטבע, שהתנועות מולידות חום. דוגמא לדבר: אם יקחו ברזל ויכופפו אותו הרבה פעמים, הוא יתחמם. לפי תנועות השכל, כך מוליד חום בלב. נמצא, שעל ידי השפע האלקי שנשפע לשכל האדם בלי שום הקדמות, על ידי זה שלהבת הלב עולה ובווערת תמיד מאליה.

ואיך זוכים לזה? מגלה רבינו ז"ל, שאי אפשר לבוא לזה, אלא על ידי שיקדש את פיו, חטמו, עיניו ואזניו. דהיינו שישמור את עצמו מלהוציא שקר מפיו, ויהיה לו יראת שמים שהוא בחינת ה'טם כמו שכתוב (ישעיה יא) "והריחו בירת ה'", ויהיה לו אמנות חכמים התלוי באזנים כמו שכתוב (משלי כב) "שמע דברי חכמים", ויעצום עיניו מראות ברע. כי הפה והחטם והעינים והאזנים, שהם שבעת הנקבים שבראש, נקראים "שבעת הנרות" שבמנורה, כי הם השערים של המח, ועל ידם יכול המח לזכות להיות בבחינת 'קדם' [פנים].

זהו פירוש הפסוק **"בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות"**, עם פירוש רש"י **"שתהא שלהבת עולה מאליה"**. דהיינו צריך שתקדש את שבעת הנרות, שעל ידי זה תזכה ל"פנים" המנורה – לשפע אלקי, **עד שתהא שלהבת עולה מאליה**, היינו ששלהבת הלב תבער ל-ה' יתברך. ועל ידי זה זוכים לגרש את רוח הטומאה, רוח השטות, ולטהר את הלב, כי טבע האש שמגרש את האויר, כמו שרואים בחוש. כך רוח הטומאה יוצאת ומתרחקת על ידי "שלהבת הלב", שזוכים על ידי קדושת "שבעת הנרות". נמצאנו למדים, שגם היום אפשר לזכות לבחינת הדלקת המנורה במקדש.

ה' יזכינו לקדושת שבעת הנרות, ולזכות לאור השכל בבחינת "קדם", ולזכות שרוח השטות והטומאה תתרחק מאיתנו מכל וכל, אמן ואמן.

תאריכי פטירת הצדיקים

סיון

- ט"ז - ר' ששון לוי, ר' נסים טרבלסי י"ז - ר' אהרון מקרלין
- י"ח - ר' דוד מקרקא, ר' ירוחם ליבוביץ'
- י"ט - ר' יהודה בן עטר
- כ' - ר' חיים מרדכי לבטון, ר' רפאל צמח בן שמעון
- כ"ב - ר' דוד חייט תהא תזכר מגן וצינה בעדינו

דברי הרב שמואל שטרן שליט"א

לכן, כדי שהתורה תתפס בנשמתינו בהיותה מלובשת בגוף, צריכים להכין לה כלים זכים, נקיים ונאים. על כן צריכים לשמור את שבעת מוצאות הפנים, שהם הכלים להעביר אל נשמתינו את התורה הקדושה, וכאשר הם זכים וטהורים, אז הנשמה נהנית מזה וזוכה להשיג השגות עליונות, והשגות אלו הן מה שקורא רבינו הקדוש – שכל הנקרא "קדם".

ישנם שני מיני שכלים: שכל פנימי ושכל מקיף. השכל המקיף, שהוא העליון יותר, הוא "ניצוץ", אולם עדיין לא נתפס. לכן צריך שיהיה לניצוץ הנ"ל כלי להתפס בו, ורק אז הוא נעשה שכל פנימי. כלומר, שהאדם תופס בשכלו את הדבר, כי כל עוד שהשכל לא נעשה פנימי, אין האדם יודע עדיין מה לעשות עם הדבר. אולם כאשר הוא זוכה שה"ניצוץ" יתפס, אז השכל המקיף של הדבר ההוא ושל התורה שהוא לומד, יורד ונעשה פנימי ונתפס בשכלו. וכדי שהחידוש הנ"ל ירד מהמקיף אל הפנימי בבהירות ויתפס על השכל, יובן ויתישב בשכלו כראוי, צריכים הכלים [שבעת מוצאות הפנים] להיות זכים, מכיון שרק כך יובנו חידושי התורה. כך הוא הדבר לעולם תמיד, שיש קודם כל שכל מקיף, ואחר כך הופך המקיף להיות פנימי. וזהו שכתוב: "בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה, יאירו שבעת הנרות" – הנרות הם כנגד הפנים, כנגד שבעת מוצאות הפנים, וכשהאור המקיף יורד דרך הכלים, וככל שהכלים זכים ונקיים יותר, כך נתפס הדבר בשכל יותר.

"בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה". פירש רש"י: **שתהא שלהבת עולה מאליה** – מובא בליקוטי מוהר"ן (תורה כא), שהנרות הם שבעת מוצאי הפנים, וכשאדם מקדש את שבעת מוצאי הפנים, כלומר ששומר את עיניו ממראות אסורים, ששומר את אזניו משמיעת דברים אסורים, כגון לשון הרע וכו', ששומר את אפו [נחיריו] שלא מריח ריחות המעוררים דמיון לא טוב, וכן כששומר את פיו ומדבר רק בקדושה ודברים הנצרכים, אז זוכה להשיג אור של "קדם", שהוא שכל שבא לאדם ללא הקדמות. זאת משום, שהשכל האמיתי והחכמה האמיתית תלויים בקדושה של כל אחד ממוצאי הפנים, ועיקר לימוד התורה הוא בשביל הקדושה, משום שזאת התכלית של הלימוד, וכמו שכותב רבי נתן זצ"ל, בהקדמתו לליקוטי מוהר"ן: "כי לא המדרש הוא העיקר, אלא המעשה" – שכל עיקר כוונתו הקדושה של רבינו הקדוש בכל תורה ותורה שגילה, ובכל דיבור ודיבור שיצא מפיו הקדוש, הכל היה רק בשביל לזכות את ישראל ולהביאם לידי מעשה בדרך ישרה, לרמוז להם מרחוק ומקרוב, להורות להם עצות ותחבולות עמוקות ונפלאות להתקרב אל ה' יתברך מכל מקום שהוא. עד כאן לשונו הקדושה.

נמצא, שעיקר התורה היא בשביל המעשה, וכמו שאמר רבותינו ז"ל, שאם חכמתו מרובה ממעשיו, אז חכמתו נעקרת, כי העיקר הוא המעשה כנ"ל.

פניני הזהר לשבת קודש

כוס של "ויכלו" – כו"ס בגימטריא אלהים, ויכל"ו גימטריא ע"ב, שכוללת אותם הכלה הקדושה. שהכוס הזו מלאה יין של תורה, צריכה להעיד על מעשה בראשית.

~ ~ ~

בליל שבת, צריך אדם לטעום מהכל, כדי להראות שסוכת שלום הזאת נכללה מהכל, ובלבד שלא יפגום מאכל אחד ליום [יום השבת], ויש אומרים שני מאכלים לשתי הסעודות האחרות של היום, וכל שכן אם מעלה יותר ליום ויכול לטעום ממאכלים אחרים. ולקטנים, בשני תבשילים מספיק.

~ ~ ~

כשנסנסת שבת, כרוז קורא בכל הרקיעים: "התקנו מרכבות, התקנו מחנות כנגד רבונכם", ואז יוצאת רוח אחת מצד הדרום, ואותה רוח נפרשת על כל אותם חילות ומחנות של צד ימין, ומתלבשות באדם, ואותה רוח נקראת 'לבוש כבוד של שבת'. והשולחנות של העולם הזה מתקנות בהיכל אחד. אשרי חלקו של אותו אדם שסידור שולחנו נראה שם כראוי, והכל עומד מתוקן בלי בושה, איש כפי כחו.

עצות ממוארות

צדקה

צריך להפריש צדקה קודם התפילה, ועל ידי זה נצולים ממחשבות זרות שבתפילה ויוכל להתפלל כראוי, שלא יטה מן הצד לא לימין ולא לשמאל, רק יכלכל כל דבריו במשפט.

ליקוטי מוהר"ן (ב ד)

~ ~ ~

על ידי צדקה שנותן לתלמיד חכם, על ידי זה נצול מדברים בטלים ולשון הרע, וגאווה ותולדותיהם, גם על ידי צדקה נצולים מעניות וזוכים לעשירות.

(ד ח)

~ ~ ~

צדקה הוא תיקון הכללי של המשא ומתן. וצריך שיכוון בכל הילוך והילוך ובכל דיבור ודיבור שהוא הולך ומדבר בשעת המשא ומתן, שכוונתו בהילוכו ובדיבורו וביגיעתו במשא ומתן, הכל הם כדי שיתן צדקה מהרווח שירוויח במשא ומתן זה. וזה עיקר תיקונו של המשא ומתן. (כט ט)

~ ~ ~

על ידי צדקה מתרומם המוחין ויש לו פרנסה. (שם)

~ ~ ~

יתן צדקה קודם שיצא דרך, ועל ידי זה יהיה נצול שלא יהיה עיכוב וצער בדרך.

(לא ט)

סיפור המעצר של הרב – כחה של "שיחת חברים"

היו לי תפילין, וזה היה חידוש גדול אצלם. אבל אחר איזה זמן גנבו ממני את התפילין של יד ונשאר אצלי של ראש בלבד. ואני אמרתי 'ברוך ה' שנשאר לי הראש'... מדי יום הובלו שניהם לחקירות. יום אחד, כאשר שהה רבי לוי יצחק בחקירה, נכנס מנהל הכלא, וכששמע את הדו שיח בין החוקר לבין רבי לוי יצחק, פנה המנהל לחוקר ואמר לו: "מה לך לדבר איתו? כדור אחד והוא מת". ענה החוקר: "הוא אינו שוה את הכדור. הכדור יקר מדי עבורו".

"אותה שעה, ישנים היינו ב'חדר הגדול' בביתנו שבאומן. את אחינו משה כבר הברחנו לטולטשין, מאימת הרדיפה. שמועות, שהתאמתו לבסוף, הגיעו לאוזנינו, כי לא רק את אבא מחפשת המשטרה החשאית, אלא גם שמו של אחי משה מופיע ברשימת ה'פושעים' העומדים להתפסל". היה זה בליל ט"ו חשוון ה'תרצ"ו, עת נשמעה הנקישה המאיימת על דלת ביתו של הרב חסיד רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל, אשר שמו ידוע כיום בין חסידיו ברסלב, כאחד מחשובי המשפיעים בדור הקודם, ומי שהיה מחשובי מקימי עולה של החסידות בארץ ישראל לאחר השואה.

הרב חסיד רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל

החקירות נמשכו זמן רב. רבי לוי יצחק הואשם ברשימה ארוכה של פשעים נגד המדינה הסובייטית. האשימו אותו, כרגיל, בריגול. האשימו אותו כי נטל תחת חסותו שני יתומים וחינכם ליהדות. האשימו אותו שפסטר בכספים, האשימו אותו בלימוד תורת ישראל לנערים. העונש הצפוי היה מוות. כאשר לא הסכים לחתום על מסמכים, הובל לצינוק שדרכו עבר צינור השפכים של הכלא כולו. לבסוף, מחמת חומרת 'פשעיו', הועבר

"עוד אנו ישנים שנת ישרים", מספרת בתו, "נכנסה אמה ופניה חיוורים כשלג. 'באו לקחת את אבא', היא אמרה בקול רועד". למען האמת לא היתה זו הפתעה עבור משפחת בנדר. אבי המשפחה, רבי לוי יצחק, עסק בענייני יהדות בכלל ובכל ענייני ברסלב בפרט, בעיירה אומן ובסביבותיה. היה מלמד נערים, מחזיק מכסו ומכספי נדיבים אלמונים את

ה'קלויז' של ברסלב באומן, שהיה האחרון להסגר בכל האיזור, עקב כל המסים שהוטלו עליו במטרה לסגרו. הוא ובני משפחתו ידעו כי לילה אחד תשמע הנקישה בדלת, הנקישה ממנה פחדו פחד מוות. והנה, הלילה נשמעה הנקישה.

רבי לוי יצחק ואיתו חברו רבי אליהו חיים רוזין, לקיב. שם, באמצע הלילה, אותו חשבו לאחרון בימיהם, באמצע "שיחת חברים" שתכליתה התעלות רוחנית, נקראו שניהם למנהל הכלא. רבי לוי יצחק נשאל האם הוא מודע לחומרת ההאשמות עליו, וענה כי הכל שקר. "והרי העדים תתומים על ההאשמות נגדך", אמר לו מנהל הכלא, ורבי לוי יצחק ענה: "לו היית רואה באילו אמצעים נסחטו החתימות וה'הודאות', לא היית תמה כלל". "ובכן", שאל מנהל הכלא, "מה רצונך?" ורבי לוי יצחק ענה: "רצוני שתשחררוני כי אסרתם אותי לחינם". "אתה משוחרר", אמר מנהל הכלא לרבי לוי יצחק, ורבי לוי יצחק אמר: "איני מאמין".

עוד קודם לכן חיפשו אותו, כמה וכמה פעמים. פעם אחת כשלא מצאו אותו, לקחו תחתיו עשרים ושבעה יהודים שנשלחו לארץ, גזרם וגורלם לא נודע. כעת, נשמעו הנקישות. 'כאן גר בנדר?' שאל הקול שמעבר לדלת, ובין רגע נפרצה הדלת. בפנים חתומות נפרד רבי לוי יצחק ממשפחתו. כל הקהילה הוכתה בהלם, כי רבי לוי יצחק דאג גם למשפחות "חבורת העובדים" של חסידיו ברסלב שהיתה באומן. ומה יהיה על חניכיו, הנערים שלימד?! באותו לילה, נעצר חסיד ברסלב נוסף, רבי אליהו חיים רוזין. שניהם הושמו באותו כלא באומן ואחר כך הועברו לתא אחד.

לימים התברר כי נגזר עליהם גזר דין מוות, אלא שמנהל הכלא היה חתנו של חסיד ברסלב אחד, והוא הבטיח לחותנו שכאשר יבוא לו מקרה של מעצר על יהדות, הוא יעשה הכל כדי לשחרר את העצור. הוא שיחרר גם את רבי אליהו חיים רוזין, וכעבור תקופה, כשהתגלה הדבר, שילם מנהל הכלא בראשו. השניים ברחו, ורבי לוי יצחק הסתתר במוסקבה. כשפרצה המלחמה, עבר לטשקנט, שם נשאר עד "יציאת פולין" המפורסמת, שכן לרבי לוי יצחק היה דרכון פולני.

"אני זוכר את הלילה הראשון שהובילו אותי לבית הסוהר", כתב לימים רבי אליהו חיים, "זה היה באמצע הלילה, היה קור גדול. זה היה אצלי בחינת חיבוט הקבר, רחמנא לצלן. והמנהג אצלם, בזמן שמביאים אחד לבית הסוהר, אז מחפשים אותו בחיפוש אחר חיפוש, ממשמשים בכל הבגדים שלו, שלא יהיה לו שום דבר, בפרט איזה ספר או תפילין, אבל אני

צדקה מציל מעבירות

מתן בסתר הוא תיקון למקרה לילה, רחמנא ליצילן

צדקה היא רפואה לכל המכות

מגדיל ישועות

בישיבה מפורסמת בירושלים, זכו בחורים רבים למצוא את זיווגם תוך זמן קצר מעת קבלת אמירת 'נשמת כל חי' בציבור של עשרה, שעל שבה זה נאמר בספר ישעיה: "עם זו יצרת לי תהלתי יספרו", כדברי הצדיק רבי יוסף חיים זי"ע, הוא מביא בספרו "בן איש חי" את עניין אמירת 'נשמת כל חי' כסגולה להפקד ולהציל מכל צרה וצוקה. בימי החורף הקשים בירושלים, כשירד שלג והיה קשה לאסוף עשרה אנשים כדי לעשות סעודה חמה ולומר בצוואת 'נשמת כל חי', ביקשנו ממספר בחורים בישיבה שיבואו להשלים מניין, ובפרט שהם עצמם היו זקוקים לזיווגים לאחר שהגיעו לפרקם. הבחורים הגיעו אלינו לסעודה, וקיבלו על עצמם "קבלות" בפתק, שכאשר יזכו לזיווג יאמרו 'נשמת כל חי' בפני עשרה אנשים עם סעודה. יש לציין את האוירה המיוחדת של סעודות 'נשמת', כאשר הנושעים מספרים תהילות ה' וישועותיו, והנוכחים מתמלאים באמונה ושמחה ומזדהים עם ישועת ה', ואז האמונה והבטחון ב-ה' יתברך מתחזקים. דבר זה גורם ל"קבלה" יותר עמוקה ומשמעותית, ובאופן כזה, ה"קבלה" נעשית בלב שמחה ונוצרת תחושה בלב שהישועה כבר הופיעה. ויש לציין שבישיבה הנ"ל במשך שנה וחצי כמעט ולא נשמע שם "קול חתן", והנה בע"ה לאחר תקופה יחסית קצרה, זכו כחמישה עשר בחורים למצוא את זיווגם, וערכו סעודות בפני עשרה אנשים בשמחה רבה.

- לשמיעת שיעורי ברסלב בשפות שונות 02-9950000
- גמ"ח קונטרסים ודיסקים 052-3476706
- גמ"ח לימוד לעילוי נשמת 052-3635951
- גמ"ח תפילין 054-7280433
- מוהל מוסמך ירא שמים 08-9743529
- שידוכים לשם שמים 02-5810010
- מוקד הישועות 1-800-255-522

מסופר על רבי מאיר אביחצירא, שעל שולחנו היו מונחים ספרי רבינו ז"ל תמיד. פעם נתן לבתו את הספר "ליקוטי עצות" ואמר לה: "כשתהי זקוקה לעצה בכל ענין שהוא, הביטי בספר הזה".

רוכשים אות או פסוק
בספר החיים
לכבוד
רבינו הקדוש
ולזכות כלל ישראל
חייגו:
052-7694555

שאל נא אתם שואלים והרב ענה

לדעת מרן ב'שולחן ערוך' (או"ח סימן ג ס"א) אין לומר כשנכנס לבית הכסא "התכבדו מכובדים" וכו', וביאר ה'משנה ברורה', שהוא דרך יוהרא להחזיק עצמו שמלאכים מלוים אותו. אבל דברי רבינו, כשאדם מתבודד בשדה אז השכינה כנגדו ומפרשת שיחתה, וכן יש את המלאכים הממונים על העשבים. אם כן, אדם שנצרך לנקביו בשעת התבודדות בשדה, צריך לומר "התכבדו מכובדים"?

הנוסח של "התכבדו מכובדים" המובא בפוסקים [טור ועוד] הוא: "התכבדו מכובדים קדושים משרתי עליון, עזרוני עזרוני, שמרוני שמרוני, סמכוני סמכוני, המתינו לי עד שאכנס ואצא, שכך דרכן של בני אדם". נוסח זה נתקן לאדם הנכנס לבית הכסא, והטעם שתיקנו לאמרו – כיון שבבית הכסא היו מצויים מזיקים, ולפיכך – אם נפנה אדם בשדה, לא שייך לומר נוסח זה.

ולגוף השאלה: אף אם נאמר שיש מלאכים הממונים על העשבים, לא נצטרך לומר נוסח זה, כיון שהמכוון בנוסח זה הוא דווקא על המלאכים המלוים את האדם ולא על מלאכים הממונים על צמחים וכדומה, שלהם אין קשר לאדם ולא שייך לגביהם נוסח זה.

ונסיים במה שהביא רבי אהרון ראטה זי"ע בספרו הקדוש "שולחן הטהור", שאף על פי שעל פי השו"ע אין לומר נוסח זה, אבל לדעת האר"י ז"ל אפשר לאמרו, וזה מסוגל להציל את האדם מלחשוב מחשבות אסורות בבית הכסא [כדברי תורה, או חלילה מחשבות זרות]. אם כן, הרוצה לנהוג בזה, יש לו על מה שיסמוך. בכל אופן, גם הנהוג לאמר נוסח זה בכניסתו של הכסא – בהיותו נפנה בשדה, לו שייך לומר נוסח זה.

שאלות למדור זה יש לשלוח
לכתובת המערכת או לדוא"ל

בכל שבוע ישנה אפשרות להקדיש
הגליון לעילוי נשמת צדיק מסוים
המעוניינים לזכות במצוה
וליטול את חלקם בדבר
מוזמנים לפנות למערכת
בכל עת אפשרי
חיזקו ואימצו!

בשורה משמחת לתושבי
מודיעין והסביבה!
בימי ראשון מדי שבוע,
לאחר תפילת ערבית, יגיע ראש
הישיבה רבי יוחנן נתן שליט"א
לשיעור בבית כנסת "אוהל רחל",
רחוב אבני החושן 24.